

A nemek törvénye.

Article URL
www.asztrologia.ro/

Author
Dénes Mária

Published: December 13, 2018, 1:09 pm

Dénes Albert

Arról az egyetemes metafizikai törvényről van szó, amelyet még a szellemiekben járhatóbb emberek is észlelnek gyakran a polaritás törvényével. A nemek törvénye az a polaritás törvénye, amelyet kettős nézőpontból törvény, még akkor is, ha valójában nem állnak kettős nézőpontban, hanem egyértelműen látnak és nyilvánulnak meg.

A törvényes egy szokott keletkezni, hogy amikor a világ két, duális természetűről beszélnek a gondolkodók, az ellentétes polarításokba foglalják a jelenségeket, akkor bevonják ezek köré a férfi-női kettőséget is, mint polaris megnyilvánulást. Valóban, van a nemeknek egy ilyen duális-kettős-polaris jellege is, de akkor sem beszélhetünk az a polaritással, amelyet egy kettős nézőpontból törvény, a maga helyén.

Ennek a törvénynek a leghelyesebb elnevezése egy lenne, hogy a nemek egységének a törvénye. Egy ilyen elnevezés fejez ki leginkább azt, hogy itt nem a világ két, duális természetűről van szó, hanem egy egységállapotról, amelyek mindenképpen állnak. Ennek a törvénynek nem az a férfi metafizikai mondanivalója, hogy van kettős nézőpont, hanem az, hogy ez a kettős nézőpont hogyan alakul egységgé.

Fontos most mindjárt az elején tisztázni azt, hogy a legkomolyabb metafizikai tudás szerint eredetileg az ember olyan lény, akiben a kettős nézőpont nem egységesen van jelen, ezt az egységállapotot nevezik androgén állapotnak. Azt is tudjuk, hogy az ember a saját lététengelyéről való eltérő irányú miatt kizuhant ebből az egységes, androgén állapotból az a saját eredeti lényét a kettős nézőpontból nemek világában állítja meg. A metafizikai, időfeletti világban az ember most is olyan androgén, mint amilyen volt, amilyen most az amilyen lesz, azonban jelenlegi, lezuhant, összezavarodott, redezett világunkban állandóan szembekerülünk a nemek problematikájával. A problematika mindig az egység problematikája. A probléma mindig az a kérdés, hogy miként tudjuk ismét megvalósítani az eredeti egységállapotot, amelyben a kettős nézőpont kettőségek feloldódik egy harmonikus egységben. Innen érhetünk minden tudatos és tudattalan rekvízitunk, amelyek a nemiséggel kapcsolatos.

A létengelyünkkel való kifordulás, a primordiális egységállapotunkból való lezuhanást nevezik még bűnbeesésnek is, vagy létkorruptciónak, amikor is az eredeti emberi létet megteremtés a kavargás megnyilvánulás, amelynek világunkat állítja a jelenben is. Kettős nézőpontok a nemek, férfira az nőre, amely csakugyan egy ellentétes plus-pórus állapotként nyilvánul meg. Problematikus feladatunk, valamint, hogy az egységet helyreállítsuk. Ez a legmélyebb motiváció az aktív életünk. Ott, ahol a kettős nézőpont nem kettős nézőpont, azon a helyen

jelent meg mindaz, amit szexusnak nevezünk, az az egész szexualitás nem más, mint a kőtet nem helyreállítását célzó kő-szerlet.

Az egész állapotból való kiszakadásunk egyenes kővetkezése, hogy földi életünkben sem vagyunk igazi énmagunk. Átkereséssel tártjuk az életünk nagy részét, alig akad egy-egy rövid ideig tartó állapotunk, amikor úgy érezzük, hogy énmagunkban teljeseek, egészek, egészesek vagyunk. Társunk tudata hajtja állandóan, ez motiválja, mozgatja megnyilvánulásainkat. Keressük igazi énmagunk egész állapotát.

Az emberben mindig megvan az eredeti egészes létállapotból való tudat vagy emlékek megvan az a kőp, ahol a kőtet nem egy. Azonban a földi világban való konkrét testet-éltés alapszabálya az, hogy a kőtet nem kőzél egyértelműen az nyilvánvalóan az egyiket élti fel, vagyis vagy erőfinak szétletik, vagy nőnek. A másik nem a maga szubtilis szellemi-lelki finomságában marad az illető erőfiban, illetve nőben. Ez olyan megnyilvánulás, amit a mai pszichológia is tud az anima-animus kapcsán.

A nemek problematikája azonban sokkal mélyebb. A megnyilvánulás, illetve a test-éltés egyértelműsége szerint vagy erőfinak szétletünk vagy nőnek. Ennek megértése nem is jelent gondot számunkra. Akár erőfinak szétletünk, akár nőnek, a másik nemet szubtilisen magunkban hordozzuk. Ez sem jelent megértési nehézséget. A probléma az, hogy állapotunk nem egészes, vagyis hiába van jelen mind a kőtet nem- egyik a konkrét testi világban, a másik szubtilisen- mert nem egészesen vannak jelen. Ugyancsak a problémához tartozik a kérdés, hogy miként lehet az egészeset létrehozni. Valahol ez az a mag, ahonnan az ésszes párkapcsolati, szexuális probléma megfogható, megkölzelhető.

A félreértések világosságos zuhataga támadt a tártónelem folyamán az tőmad ma is a nemekkel az főleg ezek szerepével kapcsolatban. Arra kevesen gondoltak, hogy amennyiben meg akarjuk állapítani valaminek a szerepét, előbb tisztába kell kerülnünk ennek értelmével. Egy dőltek az dőlnek ma is azok a szereposztások, amelyeket a nőre illetve a férfira ruháznak, amelyekről, hogy valaki tisztán látna a férfi az a nő lényegét, kőzélőnk-kőzélőnk, az a kettőt egyétt.

Egy biztos. A rendelkezésünkre álló ésszes metafizikai tudást igénybe kell vennünk ahhoz, hogy a nemek tártónyát valamelyest megértsük. Még maga a metafizikai tudás, ismeret sem elég, hanem a metafizikai gondolkodásnak kell legyen az, amellyel elindulhatunk a megértés felé. Ilyen metafizikai gondolkodás az, amikor paradoxonokban is képesek vagyunk gondolkodni. Ez azt jelenti, hogy már az első ellentmondással való találkozásunk során nem mondjuk azt, hogy ez az egész tőma értelmetlenség az hogy hibavaló a folytatás, mert a dolgok ellentmondanak egymásnak. A legfontosabb dolgok megértéséhez az őt ellentmondásokon keresztül vezet. A ma elterjedt racionális gondolkodás számára ez lehetetlen, mert amikor kőtet jelenség, vagy jelentés, vagy tartalom ellentmondásba kerül, akkor maximum csak annyit tud állapítani, hogy ellentmondás van az arra a kővetkeztetésre jut, miszerint valamit ki kell zárni. Ezt követően az ellentmondás-mentes-tő ordekében ki is zár valamit a vizsgáló tártómból, álltalában mindig azt, amit nem kellett volna kizárni. Egy kőzélőnk el ma idáig, hogy annyi mindent tudunk, a kiterjesztett tudásanyag egy ember számára be sem fogható, de ordekés mádon, arról, ami igazán fontos lenne, semmit sem tudunk.

Visszatérve a nemek tártónyához, el kell mondanom, hogy még a metafizikaibb irodalmakban is ellentmondásokon keresztül vezet az őt. Azt illetően, hogy ki a férfi, az ki a nő, már az alapokban olyan ellentmondások vannak, amelyeket metafizikai logika nélkül megérteni soha nem tudunk. A legalapvetőbb metafizikai ástudás szerint, a győpőldül a Szánkha purásja jelöli a férfit, de legalábbis ez a férfi leggyőkeresebb analógiája. A purásról pedig az ástudás azt mondja, hogy ez a lét, a nem cselekvő, a be nem avatkozó, a mozdulatlan megfigyelő. Igen ám, de

ugyancsak a hagyományból eredő ismeretek a férfit úgy ismertetik, mint aktív, mozgékony, harcos-harcos, a létforgatagba, az életbe beletartozó, kizárólag nemet. Ám, máris egy olyan ellentmondás, amelyre egy egész férfiszerepet lehet konstruálni.

Nézzük meg, mi a helyzet a nővel. A nő általában úgy ríj le, mint a passzív, befogadó, engedékenyebb stb. nemet. Ugyancsak a Színhajja praktikája, vagyis a nőhöz legszorosabban kapcsolódó princípiuma másként mondja mindezt. A praktika, vagyis a világtáncosnő az, amely a purusval ellentétben a cselekvő, az aktív, a teremtő, aki az egész létezt elntolja, az akinek varázslatos tancát a purusa csak szemléli. Ám, még egy ellentmondás. Egy másik ok arra, hogy tovább folytassuk a vitát, az egymást valószínűleg márcangolást azt illetően, hogy kinek mi a szerepe, például egy házasságban.

Az ellentmondásokon való elakadásunk egybeesik azzal, hogy valamilyen félreértelmezett alapon kizel-tjék meg a dolgot, s ami még rosszabb, ezt meg is eljék, tapasztaljuk házasságunk mindennapjaiban. Ilyenek a nőuralmi és a férfifurialmi magyarzatok, vagyis a nemek félreértésének kizvetlen következményei. Ugyanis a nemek jelenlétében a létben nem uralmi és főleg nem hatalmi kérdés. A kizárólagos nemekhez félzárólag egyetlen fontos feltétel a helyes megkülönböztetés. Távesen lehet uralmi-hatalmi kérdés konstruálni a nemek problematikájából, mindez persze csak arra j, hogy a még inkább szeszavart nemek által felfalják, felemésztik egymást. Ilyenre nem hogy akadt például a tártnet folyamán, hanem permanens módon ezt eljék meg jelen valószínűségben.

A nemek jraegyes-tésének legfontosabb feltétele a helyes megkülönböztetés. Ahhoz, hogy egységre tudjuk hozni, előbb pontosan kell tudni, hogy melyik az egyik és melyik a másik. Minden emberben megvan mindkét nem, még akkor is, ha felbomlott egyensúlyban. A cél az, hogy az ember helyesen meg tudja különböztetni a magában a nemeket, mindezt az jraegyes-tés, az integráció érdekében. Természetesen, ezt tisztán egyedül nem tudja megtenni az ember, ezért van szükség kapcsolatra, szexuális életre, házasságra. Ez a házasság, kapcsolat, szexualitás metafizikai, primordiális értelme. Minden egyébként magyarzat csak másodlagos.

Hamvas az Androgénoszmű-mű műben azt rja a szexualitásról, hogy ennek egyetlen szerepe, célja, értelme abban áll, hogy a kőtet nemet jraegyes-tse. Azt is rja, hogy ha valaki erről az egyetlen célját el akarja törni a szexualitást, akkor a legszertebb erőköt időzi. Az emberi lét egységben, sában a legfjaldalmasabb, legkönyesebb pont a kőtet nemre való szakadás. Alapjában véve azért jelent meg a szexualitás, hogy ezt a kőtet rászre szakadt nemiséget jraegyes-tse. Nos, így már rthet, hogy miért öbreszti fel a legszertebb erőköt az, aki nincs tisztában a szexualitás alapvető céljával, értelmével. A szexualitást sztsztnnek, merő övezeti forrásnak stb. Értelmezni mind ilyen félreértést jelent, ami persze maga után vonja azt, hogy az ember eltör az eredeti céltól. Innen fakad az szszes szexuális deviancia- homoszexualitás, zoofília, pedofília, nekrofília, gerontofília, mazochizmus, szadizmus. Sztsztnnek, nem? A szexualitást sztsztnnek, övezeti forrásnak stb. fogta fel az illető? Így eltör-tette a magában lévő szexust annak eredeti céljától? Így felidőzte a devianciák formájában a sztsztnnek, amelyek végül is saját személyiségét felbontják? Szlyos kérdés, amelyeken nagyon úszintón, komolyan el kell gondolkodni. A leghitelesebb metafizikai forrásokból kell meríteni, ha az ember komolyan és tisztán akar ltni ebben a kérdésben. Arról mindenki tud, hogy a szexualitásnak milyen rriási hatalma van az ember felé. Azt kevesebben tudják, hogy miért. A válasz ez, tehát. Eredeti létezésében az ember, amely volt, van és lesz androgén lény, vagyis olyan lény, amelyben a nemek egységes állapotban jelen vannak. A létezésben bekövetkezett korrupció, szakadás, bñbeesés miatt a kőtet nem egységre felbomlott és így a mai ember tártnet, öppőgy mint a tártnelme, a tártnete, az élete, sorsa. Az androgén eredetűre való emlékezet mindenkiben megvan. Innen jn az ög, a

intenzív, érdekes, hogy ezt az egységállapotot ismét megvalósítsa, helyreállítsa. Ez a szexualitás alapvető értelme, célja. A szakadás, a tönk, az egység bomlás, a tönk az emberi lény és a létezés legmélyebb sebe. Ez ugyanott található, ahol a szexualitás megjelent, mert meg kellett jelennie. Gondolom, eme kifejtés örököse teszi, hogy mielőtt olyan mély érdekes a szexualitás, mielőtt van olyan nagy hatalma és mielőtt tud olyan irrató, sőt a teremtés, ha valaki félreérti.

Ma, ugyanőgy, mint a nemek törvénye, a hozzá elválaszthatatlanul tartozó szexualitást is félreértjük. Magyarizzuk a gy, magyarizzuk a gy, magyarizzuk hormonokkal, a szexualitással, magyarizzuk minden félrelével, amivel csak tudjuk, csak éppen azt a nehézséget a lényeges gondolatot mellőzzük, amelyek ugyan a legegyszerűbbek, de ugyanakkor a legfontosabbak. Mindig azt hisszük, hogy a fontos kérdésekre valamilyen nagyon agyafőt és komplikált, bonyolult választ kell adni. Hát nem. Egy jóbb metafizikai paradoxon. A legfontosabb kérdésekre általában olyan egyszerű válaszok vannak, hogy az ember megrendül ettől az egyszerűségtől. Örömesnek tartom erre egy kicsit kitérni, még akkor is ha nem ez az alaplény. Tehát a szakrális egyszerűség. Az, ami annyira hiányzik belőlünk. Magunkba vésztük azt, hogy az élet bonyolult, tele van szíves komplikációkkal, sok-sok tudás kell ahhoz, hogy sok-sok kényes elgondoljunk valamelyest sorsunkban, életünkben. Ezt vésztünk magunkba és ennek megfelelően élünk, gondolkozunk. Csak éppen a szexuális egyszerűség van eltűnésben bennünk, amit a lény és a szeretetnek is nevezhetünk. Nem kezdjük a teremtés egyszerűségét. Azt hisszük, hogy ami egyszerű, az banális és nekünk sokkal komplikáltabb dolgokra van szükségünk. Az egyszerű, tiszta válaszok nem elégnek ki, mert beállítjuk a szívesnek a szívesnek arra felé tapogatózunk, ami minél bonyolultabb, amit csak a nagy tudással bírunk szakavatottak, a tudomány kompetens urai tudnak a szívesnek. Azonban ha fellapozza az ember az olyan tudást, mint például a védés, olyan kommentárral ellátva, amit Hamvas Béla a, akkor találkoznia kell azzal a megrendítő egyszerűséggel, amely az embert a lényesebb viszi a legfontosabbak megértéséhez. A hagyományoknak egy másik területén szexuális van arra is, hogy milyen kérdések merülnek fel a lényegről a kerülettel. A hagyomány elmondja, hogy roppant egyszerű kérdések arik az embert. Annyira egyszerűek, hogy a bonyolultság káprázatával a teremtés a világ ember megrendül attól az egyszerűségtől, amelyek a kérdésekben foglaltatik. Azonban a kérdésekre felelni kell. Ha a vitorla megszáll, és a kérdés, hogy ki vagyok, kell mondani, hogy vitorla, ha az árboc kápráz, akkor kell, mondani, hogy árboc. Persze, ezek szimbolikus értelmezések, a hagyományok a könyvhez legközelebb álló szimbólumnyelvet használják, éppen az egyszerűség kedvéért. A lélek a legközelebb álló, legegyszerűbben azt fogja fel, ami a köp, jelköp. A racionális-, fogalmi-, és szerző nyelv, gondolkodást már nem fogja olyan közelebb álló, és olyan magától értetődő egyszerűséggel. Egész életünket a közelebb álló-kezesből a fogalmi-, racionális-, és szerző gondolkodásra és szempontokra alapozzuk, a gy nem szorul a lényesebb magyarázatra az sem, hogy mielőtt a világ elhanyagolt; a lélek és mielőtt tompul el bennünk a szexuális egyszerűségnek a közelebb álló, vagyis a szeretet. Teremtésünk vissza ismét a nemek törvényére.

Szexuális volt a nemekről, a szexualitásról. Arról, hogy minden emberben jelen van mindkét nem- egyik mint konkrét megjelenés a földi életben, valóságban, a másik mint a finomabb lelki-szellemi szférában jelenlévő valóság. Az embernek a magában a két nemet integrálva ismét egységgé kell hoznia. Ezt egyedül, izolált magában nem tudja megvalósítani, ezért van szükség arra a másik nemre, mint ahogy annak is szükség van elhagyására. Agy a harmonikus, boldog, a világban a kapcsolatban a két ember egyre inkább megért és integrál mindkét nemből, egyre teljesebbek, integráltabbak, egészségesebbek lesznek.

Azonban, ha főről értelmezzük a párkapcsolat az alapjában álló nemek törvényének a lányegét, akkor nem megyünk semmire. Ján az, hogy a főrfinak ez a szerepe, a nőnek meg amaz, egymás fejehez vagdossuk a szerepeket és feladatokat, ján az áthárítás és marakodás, civakodás és gyájlakás, kávetelmezés és felelősségre vonás, kálcánás bántudatkeltés, egy szával: a pokoli kavargás. Mert a szereposztások mindig kor-féggűek, ha végig nézzük a történeten, láthatjuk, hogy a szerepek miként váltak, egyik nem elnyomatásáig a másikig és fordítva. Ján lehet, hogy a kor mindig csak valamely szellemi valóságig leköpeződése a földi megnyilvánulás sok szintjére, azonban ez nem magyarzza, hogy a nemekkel kapcsolatban helyesen látunk, annál is inkább, mivel mind a szellemi valóságig, mind a földi megnyilvánulás sok mályon, ezek alapjában váltatlan egyetemes, metafizikai törvények vannak, amelyek bármilyen kor előtt és főllett mindig örvényesek. Ezek a törvényekből ered a legfőbb igazság és értelem. Ágy, a nemek törvénye az, amely a nemek alapvető értelme és igazságát feltárja. Tehát soha sem pszichológiai-, szociológiai-, vallásos szereposztásokon málik a nemek ójraegyesítése, hanem azon, hogy az egyes ember megérti-e a benne lévő nemeket és azokat egységsbe tudja-e hozni élete, párkapcsolata, szexualitása ségésével vagy sem.

Az, hogy az asszonynak az a szerepe, hogy fűzzén, mosson, takarítson óppolyan botor, nevetségesen buta szereposztás, mint ahogy, hogy az asszony az emancipációról elmegy és hatalmas karrier ópát, nagyobb akár a legkarrieristább főrfinál is. Keresheti a óntz a főrfi, keresheti a nő, kereshetik mind a ketten, a nemek egy emberben való egyesítése, integrálása nem ezen málik. Ha mindkét ezt tudja, és ennek megfelelően állnak a párkapcsolathoz, jánhet létre az az egyedül értelmes és lányeges megvalósítás, hogy egymást áthatva és egyttemüké lehetővek teszik egymás fejlődését. Máegyszer, nincs arról szó, hogy ki uralkodik a házban. Mindenki tanuljon meg elűszár saját magán uralkodni. Ha ez sikerül, akkor már nem is fogja értelmezt látni, hogy a másikon uralkodni. Mindenki csak addig és olyan mártóben akar a másikon uralkodni, hatalmaskodni, amíg és amennyire saját magán nem kópes. Ugyanakkor, amikor egyik hatalmaskodik a másik fölllett, addig a másik nem nyálik meg igazán a másik számára. Az egyesül és csak a szabadság szellemi ógkárben lehetséges, mindenféle hatalmi aktus lehetlenné teszi az egységs megvalósulását. Amíg a párkapcsolatban elnyomás van, az elnyomott ember, legyen az akár a főrfi, akár a nő, az elnyomottsága által keltett állletet táplálja magában. Az éssz kapcsolat ágy nem az egységs és nem a szeretet feló halad, hanem a dezintegrációr, a felbomlás feló, akár csak a benne részvevők élete és szemólyisége.

Minden emberben van főrfi és nő, van Yang és Yin, van Purusa és Prakriti, van Szemléőő és Cselekvő. Mindez ógy van, hogy nincs egységsben, vagyis megbomlott egyensúlyi állapotok kázevette óli meg az ember nemiségt, azaz nemi kettőségt. Ezórt van száksó a párkapcsolatra. Persze, ha nincs tisztában a párkapcsolatban részt vevő kót ember a párkapcsolat lányegével, akkor a párkapcsolat csak arra j, hogy mindkót ember dezintegrálabb, szétesettebbá váltjon, mint amilyen volt a párkapcsolat előtt. Ha tisztában vannak azzal, hogy miórt is vannak egyt, akkor lehetőségs nyálik arra, hogy mindketten és egyt fejlődésnek induljanak, vagyis egységsesebbá váltjanak, minól kázelebb kerájlenek a nemek egységsállapothoz, az andrófénszi állapothoz.

Ha azt mondom, hogy a Szánkhja modellnek megfelelően, főrfi óvón ón kápviselem a Purusát, vagyis a Szemléőő, a Nemcselekvő, tákóletesen rossz kapcsolatra számára thatok, mert arra alapozok, hogy ón nem kell tegek semmit a kapcsolatban, kávetkeztetóskóppen mindent a párom, vagyis a nő kell megtegyen. Mindez azt jelenti, hogy a Szánkhjának a nemekre vonatkozó metafizikai modellje rossz? Nem. Csak akkor lesz rossz, ha durván azonosítva rosszul alkalmazom, megfedkezvón arról, hogy a nőben is van Purusa is, Prakriti is, akár csak bennem. A földi óletben

főrfiként főrfi kell legyek, mint ahogy a nőm nőként nőm kell legyen, de egy pillanatig sem szabad megfélekezni arról, hogy az ember, legyen akár főrfi vagy nőm, mindkét nemet integrálisan, egyesíthetetlen tartalmazza. Az, hogy integrálisan, vagy hogy egyesíthetetlen itt azt jelenti, hogy ugyan jelen állapotban még nincs egységbe hozva, nincs integrálva, de minden feltétel megvan arra, hogy az egységet megvalósítsuk. Ez persze úgy kiegészítendő szorú. Meglehet, hogy minden feltétel megvan az egység létrehozására. Azonban van egy olyan fontos feltétel, amit tudatosításnak nevezünk. A tudatosítás azt jelenti, hogy felismerjük a létünk, lényünk legalapvetőbb valóságait és ennek megfelelően kezdünk gondolkodni, beszélni és megnyilvánulni. A tudatosítás a legfontosabb feltétele annak, hogy hozzákezdjünk az egység realizációjának. Ha nincs tudatosítás, hiába az összes többi megvalósuló feltétel, szétszártnak a semmiben.

A nemekkel kapcsolatos tudás még koránt sincs letisztva. Mondhatnánk, hogy a letisztítás folyamatban van. Csakhogy azt is hozzá kell tenni, hogy a letisztítás folyamata azon alapszik vagy bukik, hogy a metafizikai-szellemi tudásból mennyit tudunk megvalósítani elmagunkban és ezzel egyértelműen természetesen mindennapi életünkben, párkapcsolatunkban.